

ביצד משתתפין פרק שמיני עירובין

פה.

עין משפט
ג' מצוה

(א) [לקמן פ.א. ט] ושליל
(ב) [לקמן פ.א. ט] ושליל
(ג) [לקמן פ.א. ט] ושליל
(ד) [לקמן פ.א. ט] ושליל
(ה) [לקמן פ.א. ט] ושליל
(ו) [לקמן פ.א. ט] ושליל
(ז) [לקמן פ.א. ט] ושליל
(ח) [לקמן פ.א. ט] ושליל
(ט) [לקמן פ.א. ט] ושליל
(י) [לקמן פ.א. ט] ושליל
(יא) [לקמן פ.א. ט] ושליל
(יב) [לקמן פ.א. ט] ושליל
(יג) [לקמן פ.א. ט] ושליל
(יד) [לקמן פ.א. ט] ושליל
(טו) [לקמן פ.א. ט] ושליל
(טז) [לקמן פ.א. ט] ושליל
(יז) [לקמן פ.א. ט] ושליל
(יח) [לקמן פ.א. ט] ושליל
(יט) [לקמן פ.א. ט] ושליל
(כ) [לקמן פ.א. ט] ושליל
(כא) [לקמן פ.א. ט] ושליל
(כב) [לקמן פ.א. ט] ושליל
(כג) [לקמן פ.א. ט] ושליל
(כד) [לקמן פ.א. ט] ושליל
(כה) [לקמן פ.א. ט] ושליל
(כו) [לקמן פ.א. ט] ושליל
(כז) [לקמן פ.א. ט] ושליל
(כח) [לקמן פ.א. ט] ושליל
(כט) [לקמן פ.א. ט] ושליל
(ל) [לקמן פ.א. ט] ושליל

גהרות הר"ח

(א) ה"י ד"ה כ"ו וכו'
דמשלג ארבעי ה"י
(ב) ד"ה א"ל במוטה וכו'
אלא בהמשכה כמתקן
(ג) תוס' ד"ה ש"י וכו' ואינו
רגיל במניי זה ולכן

גליון הש"ס

גמ' א"ל אביי ד"ה וכו'
ד"ה רשמיאל היא. לעיל
דף א' ע"א ימות דף י'
ע"א כמות דף י' ע"ב

בור שבין שתי חצירות הפרדות זו מזו ומפסיק ביניהן כעין מבו
קטן ואין דיוורין פתוחין לו והכור באותו הפסק מופלגת מכותל זה
ארבעה כ"ו. דלא לאו הכי (א) דמופלגת היא תשמישו נצחית והו כמו שהכור
מזיה בחצר זו ותזיה בחצר זו פשוט שניהן שולטת בה ותגן בנתימיה

הימנה נצטת זה אוסר על זה עד שיערכו או עד שיעשו מחילה תלייה
בכור כך השיב ר"י: זה מוציא וזו כל שהוא. מכתלו עד לבור וממלא דרך חלוני וכן זה דיוורן דמופלגת ד' לא שלטי ביה לאסור זה על זה ומשום שיהא רשות לשניהן במבוי נמי ליכא שאלן דיווריהן פתוחין לחצר ללגת ולגתו כרגל ואין משתמשין בך אלא דרך איר. ובדין הוא דזיו נמי לא ינבעי אלא משום היכר בעלמא שלא ישתמשו בנשות אחרת של שנים בלא עירובי משום הכי משתמיס הכא פורתא ודכוותה אחרת במסכת שבת בפרק הורק (דף ק:) ספינה רב הונא אמר מוציא הימנה וזו כל שהיא וממלא ומוקמינן לה הכס דלמי אלא היכר בעלמא דלא ליתמי לטלוליה מברמית אחרת לה"י ויס לגבי מילוי ס"ל דלאו כרמית היא אלא קרקעיתא דכל אירא דמיא מקום פטור הוא דמיא כמתן ליתמיא דמי: אפילו קניא. דלא מינכר כולי האי שרי: והא דרב יודא. דבעי תיקון כל שהוא: דשמואל היא. משמואל רביה גמר דלרין תיקון קאמ: דאי דרב. דהוה נמי רביה מיניה לא גמר לה דהא אין אדם אוסר על חבירו בתשמש מופלג מה שלרין לורוק דלי באר ד' טפחים ואפילו קניא לא נרין: **ודשמואל מסיבא**. מאחו מימרא דשמואל סלקא דעמיה דאבי למשמע דרב יהודה מדשמואל גמר לה. סלקא דעמך השתא דכי שמעה אביי להא דרב יהודה מילמא באגפיי נפשיה שמעה אמר רב יהודה בור שבין שתי חצירות מופלגת ארבעה מכאן ומכאן זה מוציא קנה כל שהוא וממלא וזה לא שמעה כדאיהא הא דשמואל דאי עלה דהא דשמואל דזיו כל שהוא שמעה אביי להא דרב יהודה מאי מיבעי לן דשמואל מתיבא הא הכא אשמעינן שמואל כדאיהא דבעי תיקון: **לרין סולס קבוע**. ואי לא בני רה"ר אסרי עליה דך איר שאין גג או רחוי לתשמישן א"כ"כ וריקן עליו שום דבר דקמס רה"ר איכא חפוי סמוך לכתלים ומתרחקים על כרחן: **דילמא דרדר פסא**. שחמש גמור הוא להן כדמתא וסודרא [פד:]: אלא מוא כו'. דאבי שמעה לרבי יהודה אמילמיה דשמואל והכי קאמר אביי הא דבעי רב יהודה קניא משמואל גמר לה דבעי תיקון ואמת לאשמעינן דשמואל רביה לאו וזו דוקא אמר דיוורן דלא בעי וזו ד' דהא וזו כל שהוא אמר יליך רב יהודה מיניה דה"ה [קניא]: **ודרב מסיבא**. שמעינן דאין אדם אוסר על חבירו דרך איר: אלא במסוכה. שאין עליונה מסוכה מכנגד התחמונה במשך הכותל ד' טפחים ואע"ג דגבויה ממנה עשרה רב לעעמיה דאמר [פג:]: לוח בשלשול ולוח בוריקה שניהן אסורין דשמיש דשלשול וזריקה חשיב תשמיש אצל במופלגת מכנגד ד' כיון דאין לתחמונה כאן אלא תשמיש מופלג במשך זהו איר ולא תשמיש הוא. [פג:] מיניו לשון הפלגה בש"ס בגזבה אלא (י) בגמשה כדמתן במתמימין [פג:] כד"ה במסוכה כו': שאני הכא דיוורן דלוח. בוריקה איר וזריקה גובה ושלשול ולוח בשלשול לחודיה שמשלשול דלי לם: כלוה כפסא ולוח בוריקה דמי. אצל בני בור דשניהן שוין כהפלגה לעולם אימא לך דאסרי: **וג' חורבות ביניהן**. מחילתי פרוצות זו לזו ואין בהן דיוורין ואין להן בעלים אלא בני הבתים האלו יש חלונות בבתי פתוחין לחורבה: זה משמש. בחורבה הסמוכה לו דרך חלונות ע"י זריקה הוואיל ואין לו בה תשמיש גמור בחול שאין לו בה פתח פתוח לה אלא חלון אין פירצת המחילה אוסרת ומותר להשתמש בבולה והוא אינו יכול להשתמש דרך חלון למרחוק אלא ע"י זריקה וחבירו אינו אוסר עליו ואע"פ שמשמש בה בחול בוריקה חלון איר שאין לו עליו תשמיש אלא ע"י איר אצל כסמוכה לחבירו לא ישתמש אפילו בוריקה הוואיל יש לחבירו בה תשמיש נוח בשלשול סמוך לחלונו: ואמלעי

בור שבין שתי חצירות מופלגת כותל זה ד' כו'. פירש בקונטרס שיש בין שתי חצירות כעין מבו קטן ואין דיוורין פתוחין לו והכור באותו הפסק זה מוציא וזו כל שהוא עד לבור וממלא דרך חלוני וכן זה דיוורן דמופלגת ד' לא שלטי ביה לאסור זה על זה ומשום שיהא רשות לשניהן במבוי נמי ליכא שאלן דיווריהן פתוחין לו ללגת ולגתו כרגל ואין משתמשין בו אלא דרך איר ובדין הוא דלפילו וזו נמי לא ינבעי אלא משום היכר בעלמא שלא ישתמשו בנשות אחרת של שנים בלא עירובי משום הכי משתמיס הכא פורתא ולרבי לא נרין שום תיקון ואין אדם אוסר על חבירו דרך איר ורש"י הקשה נעמא בפתח דגבי שני בתים ושלש חורבות ביניהם דאמלעי אסור ומוקי לכו דקיימי כי חווצתא דכי היכי דאמלעי כדכור אסור לשניהם שאלא שכל אחד משתמש בד' הקמויס לו בלא איר הכי נמי יאסרו זה על זה מבו קטן דיוורן דכל אחד יכול להשתמש בארבעה הקמויס לו וכיון שהמבוי אסור האך יכול לשלש ולמלאות מי הבור לחצר דך איר המבוי האסור ותידך דלא דמי דלילו חורבה משתמשין בה נמי כפתח אצל הכא במבוי ליכא שום תשמיש אלא מילוי והוא ע"י הפלגת איר ד' ור"י מפרש כגון שזה הבור מושך כל אורך החצירות ומפסיק בין ד' הקמויס לחצר זו לארבעה הקמויס לחצר אחרת דמשיב כל חד רשותא לנפשיה אי נמי אורי' כגון שאותו הפסק שבין שתי החצירות שהכור עומד שם אינו רה"י אלא רה"ר או כרמית ומחילת הבור גבויה עשרה דכשמלאים מן

הבור לחצר מביאין דך מלמעלה מ"י דהוי מקום פטור כדאמרין בשקמתין בשני בתים משיב זרי רשות הרבים דמותר לורוק מזה לזה: **דילמא כררב פסא**. כדמתא וסודרא עניקא סלקא דעמיה דאביי כמשלות כדדים דארתן אין רגילין להתקרב לכתלים דמשמשין בגג ע"י זריקה כגון אומס שמשלתי משלות במקלות על כתפיהם וכשרוצים לכתף מכתפים על הגג יש הפסק ד' מן האויר ולגג ומשני כדמתא וסודרא שהוא דבר קל ורגילין להתקרב לכותל ולא היו דרך איר: **שני בתים** ושש חורבות ביניהם. פירש בקונטרס שאין לחורבות בעלים אלא בני הבתים האלה משמע דכבר דאס יש להם בעלים דאוסרין אותן הבעלים על בני הבתים אע"ג דאינם אוסרין את החצר ואת המבוי שפתוחין להם דק"ל כדבי יהודה לבית המבן שמה דירה מכל מקום בתוכה מיהא אסור לטלטל ובסוף הדך (גמ' ושל) ד' פירש כן כדאיהא גבי דילמא אחי לאפוקי מאני דבתים לחורבה פירש והרי רשות אחרת היא שיש לה בעלים ובמבוי לא נשתתפה שאינה אוסרת כדתינא לעיל) אינה אוסרת אלא מקום דירה בלבד דהיינו מקום פיתח או מקום ליה הא דשריין הכא אשתמשין בסמוך לו אע"ג שיש לחבירו כמו כן חלק בה אינו אוסר על זה כיון שגם לזה יש חלק בה דשניהם שותפים בשלשול ואינם אוסרין זה על זה את הקמויס כיון דהוי לוח תשמישו נצחית ולחבירו בקשה ובשמי גזוטרות דסוף פרקין עשו לתחמונה סלקו נפשיהו מעליונה ואין אוסרין את העליונה אף על פי שעשו אותה בשותפות יש להם חלק בה ואין נראה לר"י לעשות דירה בלא בעלים דירה לחאין לאסור לטלטל בתוכו ואורי' דהא דאמרין בסוף הדך דילמא אחי לאפוקי מאני דבתים לחורבה מיירי בחורבה הפתוחה לבית ומיירי שאותו בית פתוח לגד אחר ואינו רגיל במבוי (ו) ולכן אין המבוי נומר בלוח וקורה משום בית אלא משום חורבה ומיירי שפיר הכא בחורבות שיש להם בעלים וכיון דלא דיירי בזה לו אסרי: לימא

א מ"י פ"ג מהל'
עירובין הלכה כ'
טו"ע ד"ה פ"י שם טעם
ב.
ז ב מ"י שם הלכה א'
טו"ע טעם טעם ג':

רבינו חננאל

בור (שאין) [שבין] שהי חצירות. מופלג מכותל זה זה בארבעה וכו' וכו' בארבעה. והכור באמצע הסימטא. זה מוציא וזו כל שהוא וממלא זה מוציא וזו כל שהוא וממלא. ורבי יהודי דידיה אמר אפי' קניא. דיי לי. אמר אביי הא דרב יהודי רשמיאל היא. דא דרב הא אמר רב אין אדם אוסר על חבירו דרך איר ואפי' קניא לא ערך. וריקן מירא דאמר שמואל היא. זה מוציא וזו כל שהוא וממלא. טעמא דאפי' זיו הא לא אפי' זיו אסור למלא. זה מאי טעמא חבירו שיש לו רשות חבירו האי סטטא אוסר עליו. ש"מ אדם אוסר על חבירו דרך איר. וריקן לרב מיהא דאמר שתי חצירות ושש חורבות ביניהן. זה על ידי זריקה והשתמש בסמוך לו על ידי זריקה.